

Underbilag til Bilag 10.

Tilbagesendes det høje Ministerium, idet jeg tillader mig at bemærke følgende:

Som bekendt er efter den gældende Lovgivning — Sygekasselovens § 19, jfr. §§ 21 og 28 — de anerkendte Sygekasser pligtige og berettigede til i Henhold til Overenskomster, godkendte af Socialministeriet, at yde „fri Lægehjælp“, hvorved forstaas Hjælp fra danske autoriserede Læger. Der er kun den særlige, efter Genforeningen med Sønderjylland fremkomne Undtagelse, at der i nævnte Landsdel med Lægeorganisationens Samtykke bestaar en Overenskomst med de 2 eneste af *Justitsministeriet autoriserede* Lægpraktikanter, der for øvrigt har en meget indskrænket Praksisret.

De gældende Overenskomster mellem Læger og Sygekasser gaar i øvrigt ud paa, at kun Medlemmer af almindelig dansk Lægeforening maa praktisere for Kasserne.

Det fornavnte, af et Mindretal i Udvalget stillede Ændringsforslag om en vis almindelig Praksisret for „Lægmænd, der udøver Lægegerning“ overfor Sygekasserne, kan altsaa kun træde i Virksomhed efter en Ændring i Sygekasseloven.

Det maa anses som givet, at en saadan Bestemmelse vil medføre en øjeblikkelig Opsigelse fra Lægernes Side af samtlige Overenskomster mellem Læger og Sygekasser, idet Forudsætningerne for hele den i disse Overenskomster indeholdte Ordning med stærkt nedsat Betaling for Sygekassemedlemmer og en Række andre Pligter for Sygekasselægerne da vilde være bristet.

At dette ikke er en ubegrundet Antagelse, fremgaar af, at Overenskomsten mellem Læger og Sygekasser i Jylland for nogle Aar siden kun med største Vanskelighed lod sig bringe i Stand, fordi Sygekasserne i Sønderjylland — ved Siden af Overenskomsten med Lægerne — tillige ønskede Overenskomst med de den Gang eksisterende 3 autoriserede Lægpraktikanter i Sønderjylland. Man vil da kunne forstaa, hvorledes Lægerne vil stille sig i Tilfælde af Udvidelse til *en almindelig Adgang* for Sygekasserne til at afslutte Overenskomst med „Lægmænd, der udøver Lægegerning“, og som end ikke har nogen Art af offentlig Autorisation.

En Omstyrtning af det nuværende Overenskomstsystem med den derpaa hvilende fri Lægehjælp vil medføre en fuldstændig Omkalfatring af hele Sygekassernes Lægeordning, idet man da maa gaa over til at anvende Sygekasselovens § 21, hvorefter Medlemmerne delvis selv maa betale Lægehjælpen, og den vil i øvrigt paa en Række Omraader medføre ganske uberegnelige Konsekvenser for hele vor møjsommeligt opbyggede Sygekasseordning, for hvilken den fri Lægehjælp er en Grundpille. Desuden vil Bortfald af Overenskomstsystemet medføre den største Utilfredshed i hele den ubemidlede Befolkning her i Landet, der nu i Løbet af 40 Aar har vænnet sig til Ydelse af fri Lægehjælp med dertil hørende Fribefordring af samt til og fra Læge; dette sidste Gode bortfalder nemlig, som bekendt, hvis Overenskomster mellem Læger og Sygekasser ikke bestaar.

Paa disse uheldige Forhold har man et talende Eksempel ved den jyske Lægekonflikt i 1924.

Bortset fra foranstaaende maa det formentlig anses for uforsvarligt at anvende Sygekassernes Midler til „Lægmænd, der udøver Lægegerning“, idet disses Virksomhed og Metoder er ganske ukontrollable. Hertil kommer, at en Bestemmelse som den foreslaaede vil bringe Sygekassernes Bestyrelser *i den vanskeligste Stillang*, idet disse mangler enhver Evne saavel til at bestemme, i hvilket Omfang Lægmandene maa yde